

[Mimi Jakobsen]

end vi har gjort på dette område, og det hænger også sammen med beskæftigelsessituationen. Vores tanker går i retning af, og det kan måske lyde, som om det er dommedagsprofeti, men sådan er det ikke ment, at de 300.000 såkaldt ledige, at de mennesker, der er på førtidspension, og at de mennesker, der er på en pension eller på andre former for overførselsindkomster, burde have dette tilbud: Hvis I kan gå ud og skaffe jer en form for beskæftigelse i 17 timer om ugen, 9 timer om ugen eller et job til en løn på 25-30 kr. i timen, så gør det, det vil være fint, så runder vi op – i stedet for en fastholdelse af, at nogle er i beskæftigelse, andre er uden for, og i erkendelse af, at vi ikke får disse 300.000 mennesker ud i et fuldtidsjob 37 timer om ugen i den private sektor, så et tilbud til alle: Prøv at finde dig den beskæftigelse du kan, skrab til dig, hvad du nu kan, så runder vi op og takker dig for, at du selv gjorde noget. For det må stadig væk være grundtanken på hele det sociale område, at man skal gøre, hvad man selv kan, og når man ikke kan nå længere, er vi der.

Jeg så gerne, at man senere prøvede at foretage nogle beregninger på det her. Præcist til hvad, der skal rundes op, kan jeg ikke sige i dag, men tankegangen er altså, at der sikkert skal være et økonomisk incitament, og at der ligger betydelige besparelser for det offentlige i det, hvis mennesker faktisk reagerer på den måde, at de siger, at de så godt kan tage et job, og i stedet for denne modregningsfilosofi opmuntrer man dem ved at sige: Det er fint, hvis du kan klare noget 17 timer om ugen. Det er fint, hvis du kan skrabe et eller andet sammen. Og så runder vi op. Jeg håber, at der vil være interesse hos andre for at drøfte dette videre.

Finansloven kender vi ikke meget til endnu. Vi forudser, at vi i hvert fald skal igennem en eller anden runde, og CD vil selvfølgelig stadig væk føle sig forpligtet, og det er i orden, vi vil gerne deltage. Naturligvis er der stadig væk ikke alverdens spillerum, men jeg vil da gerne sige til alle, at jeg meget håber, at vi også i de kommende år kommer i en situation, hvor det vil lykkes os at værne om det, vi gerne vil værne om, nemlig de absolut dårligst stillede.

Det er min frygt, siger jeg stadig væk, at skattegrundlaget svigter. Hvis vi ikke får de indtægter hjem, jamen så er det banalt, at der ikke er penge til det hele, men naturligvis har

CD's politiske prioritering ikke ændret sig, og den vil da også være retningsgivende for de forhandlinger, vi skal i gang med.

Statsministeren nævnte også kort forhandlingerne med kommunerne, som jo af en eller anden grund altid pågår, lige når vi har afslutningsdebatte. Jeg skal bare referere til, hvad både hr. Duetoft og jeg sagde sidste år på samme tid og sted, nemlig at skulle der ikke blive en aftale, så ærligt talt for vores skyld ingen alarm. Jeg tror, at tiden efterhånden er ved at være inde – det sagde jeg altså også sidste år, skal jeg understrege, så nu er den da endnu mere inde – til, at man lægger ansvaret tilbage i kommunerne. Jeg er overbevist om, at der er en betydelig ansvarlighed i kommunerne, og de ønsker nu heller ikke at gå ud og præsentere skatteforhøjelser. Det kan måske også hjælpe lidt, at der snart kommer et kommunevalg, det plejer i hvert fald at holde sindene lidt i ro, men er der en vilje til lokalt at sige, at det koster 0,4 pct., hvis vi skal have det plejehjem, så er det vel også kommunalbestyrelsens ansvar at tage slagsmålet med borgerne og sige: Jamen vi anerkender, at det her er nødvendigt.

Jeg er efterhånden blevet så træt af, at hver eneste gang, der sker en eller anden nedskæring i X-købing, er adressen Folketinget, og jeg synes egentlig, at jeg vil opfordre til, at der ikke gives los, men at man overvejer, om ikke tiden er ved at være inde til, at vi siger: Det tør vi godt!

Der er stadig væk ingen lamper, der lyser, men det er dejligt.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

2 minutter.

Mimi Jakobsen (CD):

Nå, der er 2 minutter, tak formand.

Endelig vil jeg så sige til regeringen – og jeg takker i øvrigt for redegørelsen, det burde jeg have startet med at sige, men jeg mener det – at der er én lille ting, som jeg, uden at jeg skal være lyseslukker, ikke bryder mig om i den. Jeg sporer svagt, at regeringen vil benytte den frustration, vi alle har over nej – den erkendelse af, at folk har følt en magtesløshed over for det store og en manglende medleven i EF's beslutningsprocesser – til nu at tale om øget valgfrihed med hensyn til offentlige ydelser. Jeg aner brugerbetaling på forskellige nye